

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Moralitate, Natvra, Et Effectibvs Actvvm
Svpernatvralivm In Genere Et Fide, Spe, Ac Charitate,
Speciatim**

Coninck, Gilles de

Antverpiae, 1623

Dvb. I. Quid sit fides, siue assensus fidei?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79645)

DISPUTATIO XIV.

De actu sine assensu fidei, ijsq; qua nobis credenda sunt.

DUBIUM I.

Quid sit fides, sine assensu fidei.

D Thomas 2. 2. q. 2. a. 1. & q. 4. art. 1. adfert duas fidei definitiones: v. nam ex D. August. l. 1. de Prædest. c. 2. ubi ait: *Quamquam & ipsum credere nihil aliud est, quam cum assensione cogitare.* Secundam sumit ex Apostolo ad Hebræos 11. ubi dicitur: *Est autem fides sperandarum substantiarum verum, argumentum non apparentium.* Quas fidei definitiones siue descriptiones S. Thom. locis citatis fuisse explicat, docetque priorem convenire ipsi actui, ut etiam per se patet. Secundam vero attribuit ipsi habitui. Sed etiam hæc descriptio satis ipsi actui tam intellectus quam voluntatis convenit: nam res sperande in nobis subsistunt, siue subsistunt nobis quasi præsentibus, ita ut à nobis sperari possint ratione actualis fidei, & voluntas imperans assensum fidei, loco argumenti siue clare demonstrationis determinat in intellectu, ut res non apparentibus assentiat, habitus autem dicta facit, quatenus mediante utroque actu res sperande nobis præsentibus sistit, & facit ut ijs firmiter adhareamus. Vide dicta disp. 11. n. 32. ubi dicta verba Apostoli fuisse explicui.

Clarius actus fidei definiti ita potest: credere est alicui assertioni propter alterius testimoniū assentiri. Quia ratione complectitur tam fidem humanam, qua aliquid credimus propter testimoniū hominis; quam divinam, qua aliquid ita credimus ob testimoniū Dei, ita ut fides nostra hoc & præcisè & ultimò nitatur: iuxta dicta disp. 9. dub. 4. & 5. Posita autem hac definitione primum nobis disputandum esset qua ratione assensus fidei sit supernaturalis; sed hanc difficultatem satis explicui disp. 4. dub. 3. ubi ostendicū esse supernaturalem in substantia; quare ad alias difficultates explicandas iam pergam.

DUBIUM II.

Utrum assensus fidei theologica sit omnino supernaturalis ex obiecto formali?

VT sensus huius dubii clarius intelligatur, Nota Primò, satis inter omnes constare, nos non posse naturæ viribus sine vlla Dei revelatione cognoscere mysteriū Trinitatis, Incarnationis, aliq; similia; atque ita hac ex parte fidem horum mysteriorum esse supernaturalem ex parte obiecti, quatenus hoc viribus naturæ sine Dei revelatione non possumus cognoscere. qua ratione etiam Pelagiani cōcedebant fidem esse supernaturalem, & nos ad eam indigere gratia.

Coninck de act. supernat.

tria, scilicet ipsa Dei revelatione; ut ostendi supra disp. 4. dub. 4.

Nota Secundò, satis constare, nos posita Dei revelatione propter hominum aliquorum auctoritatem id testantur, aut quia videmus totam antiquitatem aliquid credidisse, aut ob alias notas fidei, aut rationes nobis evidentes, posse naturaliter credere rem aliquam à Deo esse revelatam; & consequenter eam esse veram. Atque adeò satis constat, nos naturaliter posse credere mysteria fidei propter Dei testimoniū ex notis fidei aut aliorum attestatione cognitum, ita ut nostra fides tandem ultimò nitatur auctoritate illorum hominum, aut cognitione evidenti ex notis fidei accepta. Hæc enim aperta docet experientia in hereticis, qui saltem hæc ratione multa vera mysteria fidei credunt propter Dei testimoniū. Sed tota difficultas est, utrum posita Dei revelatione possimus mysterijs fidei sufficienter nobis propositis, viribus naturæ assentiri, facis propter Dei testimoniū; ita ut fides nostra hoc ultimò nitatur.

Quidam, quos citat disp. 3. dub. 3. docentes actum supernaturalem in substantia necessariò differre obiecto formali ab actu naturali, id negare fieri posse. Primò, quia assensus fidei est in substantia supernaturalis: ergo debet habere formale obiectum omnino supernaturale, & omnino distinctum ab obiecto actus naturalis; quia, cum actus specificentur ab obiectis, actus naturalis & supernaturalis debent habere diversa obiecta formalia. Sed hanc rationem loco iam citato refutavi, ubi ostendi utrumque actum posse habere idem obiectum formale. Mouentur Secundò, quia intellectus nequit naturaliter assentiri alicui propositioni, nisi habeat sufficientem rationem qua ad hoc moueatur: atqui auctoritas divina obscure revelans secundum se præcisè sumpta non est talis ratio: ergo intellectus nequit naturaliter propter hanc præcisè sumptam alicui propositioni assentiri; sed ad hoc indiget aliquo auxilio supernaturali.

Respondeo negando minorem: nam etsi auctoritas divina obscure revelans non sit ratio sufficiens ut sine imperio voluntatis intellectum determinet ad assensum; si tamen sit alicui sufficienter per notas fidei proposita ac probata, ita ut appareat evidenter credibilis, iuxta dicta disp. 13. dub. 1. est sufficiens ut accedente voluntatis imperio, intellectum ad assensum moueat. ut infra magis patebit.

CONCLUS. I. Verius est nos naturaliter posse assentiri mysterijs fidei præcisè propter divinam auctoritatem obscure revelantem, atque adeò propter idem obiectum formale, propter quod assensu supernaturali iis assentimur; si modò ea prius nobis sufficienter sint proposita, ita evidenter

Qua ratione possumus naturaliter credere res fidei.

In quo consistat difficultas.

6.

Fides naturalis & supernaturalis possunt habere idem obiectum formale.

Fides naturalis & supernaturalis possunt habere idem obiectum formale.

X

dentes

D. Thom. August.

Hebr. 11.

Fidei definitio.